

CD

Yo-Yo Ma, Stuart Duncan,
Edgar Meyer, Chris Thile
«The Goat Rodeo Sessions»
Sony

Yo-Yos lek

Selv de mest fordomsfulle, som mener klassiske musikkutøvere sliter med overdreven stiv overleppe, vil få en fantastisk opplevelse når en av verdens fremste musikere flørter med amerikansk rootsmusikk. Nå er ikke musikalske sidesprang noen ny øvelse for Yo-Yo Ma. Det begynner å bli noen prosjekter siden han skrekklagen skjønte at jazzmusikerne han hadde sett seg ut, brukte improvisasjon. Nå har tauet inn tre av Nashvilles og USAs fremste bluegrassmusikere, og resultatet er en plate som sammenfatter bluegrass og mandolin- og felelek med Mas virtuose cellostryk. Det er blitt en sjelden og vakker instrumentalplate.

Yo-Yo Ma trenger knapt noen presentasjon, men det er verdt å minne om at han har byttet Bach med bakgårdsmusikk opptil flere ganger, både med Silk Road Ensemble-prosjektet og på fjorårets plate med valsemusikk fra Appalachene sammen med Edgar Meyer og Mark O'Connor. «The Goat Rodeo Sessions» er på sett og vis beslektet, bare at denne gangen bærer det sørover, til krottergjerdene, plattedansen og de svette felens domene. Med seg har han fortsatt Meyer, en bassist og komponist som på mange vis gjør denne platen til en fest, godt plassert som han er mellom jazz, Nashville og den klassiske komposisjonen. Felespilleren Stuart Duncan er fra samme by, mens Chris Thile – som Yo-Yo Ma traff under innspillingen av juleplaten «Songs Of Joy & Peace» – trakterer mandolin og er ellers kjent fra bandet Nickel Creek. Sammen utgjør de en kvartett som til fulle snakker samme språk.

En ting er hva de enkelte musikerne vanligvis gjør, noe annet er hvordan de her plutselig finner på å spille gamba eller piano for variasjonens skyld. En sang som «Quarter Chicken Dark» er en født hit i det instrumentale landskapet, mens «Less is Moi» er en lek med bluegrass-sjangeren og hele albumet i seg selv syder av subtil humor (Goat Rodeo!) og uhyøytidelige tolkninger av gitte uttrykk. Det er en vakker, medrivende og overraskende samstemt plate som vil by på eventyrlige oppdagelser for fans på begge sider av den store kløften mellom bluegrass og klassisk musikk.

MODE
STEINKJER

Fjorårets beste

Det kom mange flotte utgivelser i 2011, og den beste av dem får en til å lure på om det virkelig er mulig å spille så vakkert på kontrabass.

Godt nytt år. Det skal bli spennende å se hvilken vei 2012 vil vandre når det gjelder det klassiske platesalget. Jeg var på MIDEM-messa i Cannes i fjor, og når man oppsummerte ansiktsuttrykkene derfra, var det viss optimisme å spore. Salgspilene pekte en smule oppad, men det var nettsalget, ikke salg over disk som var årsaken til det lille smilet i munnvikene. Nå skal vi la den debatten ligge, og konsentrere oss om en del av de mange flotte utgivelsene som vi ble konfrontert med i året 2011. En utsøkt blanding av lokale og internasjonale produksjoner som fikk spaltisten til å rave av begeistring.

Av de internasjonale er det umulig å komme utenom den dobbelte EMI-utgaven av Robert Schumanns klavertrioer. Musikk som jeg alltid har hatt litt trøbbel med å komme til livs. Men måten Leif Ove Andsnes og søsknene Tetzlaff takler denne, i mine ører nokså utilgjengelige musikken på, viser hvordan musikere som møter hverandre i perfekt harmonisk samspill, kan fornye musikk uten at de tyr til jåleri og overdrivelser.

Den neste utvalgte er en lokal sak, nemlig SIMAX-CD-en som kom i fjor høst, der unge ivrige musikere hadde satt seg ned og funnet fram til kammermusikk-komposisjoner av Geirr Tveitt, som knapt noen hadde hørt om. Tittelen henspiller på en åttesatsig strykekvartett, «Frå ei Reisedagbok», som beskriver inntrykk fra land rundt Middelhavet. Fiktive saker, i og med at Tveitt i skrivende stund aldri hadde vært i de områdene. Fantastisk, spør du meg. Og ensemblet «Fragaria Vesca» som musikerne kaller seg, imponerer med et sjeldent engasjement. Og så skal man altså velge tre favoritter blant 2011-utgivelsene. Og de blir som følger.

Nummer tre: BISCD-en med Det Norske Solistkor, med en vakker bukett høstlige stemninger av Franz Schubert og Johannes Brahms. Det Norske Solistkor går fra «seier til seier», og deres nyeste produksjon er intet unntak. I vakkert danderte lydombgivelser blir vi forført på en måte som får gåsehuden til å sprette. Dessuten er det artig å kunne framheve tenorgruppens strålende arbeid. Balansen er førsteklases. Et høydepunkt blant mange, er Schuberts «Gesang der Geister über den Wassern», til Goethes nifse og mystiske

Knut Erik Sundquists «Reverie» er fjorårets beste klassiske utgivelse, mener Kjell Hillveg. FOTO: LOFOTEN ARTISTS MANAGEMENT

tekst. Et av Schuberts godt skjulte mesterverker.

Nummer to: Det bør jo handle om Mozart når jeg setter opp en årskavalkade. Ikke bestandig har jeg hatt en så lysende kandidat som i 2011. Nemlig hans bemerkelsesverdige stryketrio i Ess-dur K. 563. Et nær femtiminutters verk i seks satser, som han attpåtil kaller et divertimento. Den må da være noe av musikkhistoriens mest makeløse underholdningsmusikk! To tredeler av den musikalske fortroppen er gledelig nok norsk. Henning Kraggerud og Lars Anders Tomter. De har fått med seg en tysk cellist, Christoph Richter, som er ett hundre prosent med på de musikanteriske løyene. Mozart var som kjent en glad laks, og han må ha vært i kjempedigt humør da han festet notene til papiret, og verket er av en slik beskaffenhet at mange av de store kanonene, som Gidon Kremer, Yo Yo Ma, Jascha Heifetz og William Primrose, for å nevne noen, har laget innspillinger som ruver. Og da er det gøy å fortelle at denne nyeste utgaven ikke står tilbake for noe av det disse store stjernene har prestert. Bravo, bravissimi, mine herrer. Og da har vi kommet til selveste vinneren. «AND THE WINNER IS!»

Knut Erik Sundquist
«Reverie»
Giovanni Bottesini (komponist)
Spell Musikk

Nummer en: Knut Erik

Sundquist «Reverie». Denne usedvanlige begavelsen, som trakterer sin kontrabass med en kraft og letthet, som gjør at man utbryter: Er det mulig å spille så vakkert på en kontrabass? Svaret er et uhemmet JA. Sundquist, en Harstad-basert musiker som størrelser som Tellefsen, Pierre Boulez og Claudio Abbado har utropt til «Verden største bassist». Og jeg slutter meg til «hylekoret». Han har altså laget en CD utelukkende med musikk av Giovanni Bottesini, som i sin samtid ble døpt «Kontrabassens Paganini». Sundquists tone er myk som en blanding av fløyel og fløte. Han har noen flageoletter som er så rene at tårene spretter. Og Bottesinis musikk er både preget av glitrende virtuositet, men vel så mye av myke stemninger, som «Elegie» og «Reverie». Har dere lyst å ta del i det som trygt kan kalles årets CD, er det bare å skaffe seg den og låne øre til en utgivelse av de sjeldne. Det ferdige resultatet hadde heller ikke blitt så fullkomment uten den hjelpen som pianist Nils Anders Mortensen bistår med. Her er det virkelig snakk om «to sjeler – en tanke». «Reverie» er i sannhet årets klassiske utgivelse. Så får vi se om Spellmannspris-juryen er enige med meg.

KJELL
HILLVEG

